

La marca de l'home

Philip Roth

Va ser durant l'estiu de 1998 que el meu veí Coleman Silk —que, abans de jubilar-se un parell d'anys enrere, havia estat catedràtic de filologia clàssica durant més de vint anys a la veïna Universitat d'Athena i durant setze més hi havia ocupat el càrrec de degà— va confiar-me que, als setanta-un anys, estava embolicat amb una dona de fer feines de trenta-quatre que treballava a la universitat. Un parell de vegades a la setmana també feia la neteja de l'oficina de correus del poble, una cabanyeta grisa de posts de fusta amb tot l'aire d'haver protegit alguna família de jornalers d'Oklahoma dels vents i les sequeres dels anys trenta i que, sola i abandonada davant per davant de la gasolinera i el supermercat, exhibeix la seva bandera nord-americana a la confluència de les dues carreteres que assenyalen el centre comercial d'aquesta població de muntanya.

En Coleman l'havia vist per primera vegada fregant el terra de l'oficina de correus un dia que hi va anar tard, poc abans de l'hora de tancar. Era una dona alta, prima, seca, amb una cabellera entre rossa i grisa que portava agafada al darrere en una cua i amb les severes faccions anguloses que se solen associar a les sacrificades i devotes mestresses de casa que van viure els arduos inicis de Nova Anglaterra, aquelles estrictes dones de l'època colonial que estaven sotmeses a la moral imperant i s'hi cenyien. Es deia Faunia Farley, i, tot i les desgràcies que li haguessin pogut passar, ho amagava darrere d'un d'aquests rostres ossuts i inexpressius que no oculten res i transparenten una immensa soledat. La Faunia vivia en una habitació d'una explotació lletera pròxima on munyia les vaques per pagar-se el lloguer. Havia fet dos anys de secundària.

Philip Roth, *La marca de l'home* (*The human stain*), traducció de Xavier Pàmies, Barcelona, La Magrana, 2001.

Traducido por Xavier Pàmies